

őáléőáúíóáFővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.55/2020/16.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2020. év szeptember hó 29. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A vesztegetés büntette miatt a vádlottak ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 10.B.1126/2017/46. számú ítéletét az I. r. és a II. r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A többvádoltas büntetőügyben az I. és II. r. vádlottakat érintő hatályon kívül helyezés következtében megismételt eljárásban a Fővárosi Törvényszék a 2019. november 29. napján kihirdetett 10.B.1126/2017/46. számú ítéletével az I. r. és a II. r. vádlottat 1-1 rendbeli, az 1978. évi IV. törvény 251. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés I. fordulata szerint minősülő vesztegetés büntette miatt 300-300 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét mindkét vádlott esetében 1.000,- forintban határozta meg és rendelkezett az így kiszabott 300.000,- - 300.000,- forint pénzbüntetés meg nem fizetése esetére napi tételenként 1-1 napi fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre átváltoztatásáról. Mindkét vádlottal szemben 2.643.300,- forint vagyonek Kobzást is alkalmazott.

A kihirdetett ítélettel szemben - 3 munkanap fenntartását követően - a törvényes határidőn belül az I.r. vádlott védője az eljárás elévülés miatti megszüntetése, továbbá a vagyonek Kobzás mellőzése érdekében jelentett be fellebbezést. A II.r. vádlott és védője ugyancsak a törvényes határidőn belül elsődlegesen az eljárás elévülés következtében való megszüntetése, másodlagosan elsősorban bűncselekmény, másodsorban bizonyítottság hiányában való felmentés, míg harmadlagosan a vagyonek Kobzás mellőzése végett élt fellebbezéssel.

Az I.r. vádlott védője a fellebbezés írásban benyújtott indokolásában vitatta, hogy a védenccé terhére rótt cselekmény kötelelesség szegéssel elkövetett vesztegetés büntettének minősülne. A védő felidézte, hogy az elsőfokú bíróság milyen jogi érvekre alapította a kötelelesség szegés megállapítását, majd annak a véleményének adott hangot, hogy megítélése szerint a törvényszék téves és tág értelmezése az 1978. évi IV. törvény 251. § (1) és (2) bekezdése közötti többlet magatartás vizsgálatát szükségtelenné teszi, a bűncselekmény alapesete és minősített esete közötti jelentős különbséget kiüresíti.

A védő szerint a minősített eset materiális, konkrét és bizonyított magatartás megvalósulásához kötött, így nem jog-, hanem bizonyítást igénylő ténykérdés, ezért jelentősége van védenccé védekezésének, amely szerint már az adott mérkőzés megkezdése előtt megbánta az ajánlat elfogadását, majd annak kezdete előtt eldöntötte, hogy a meccset nem fogja hátrányosan

befolyásolni, hanem a legjobb tudása szerint játszik, majd ténylegesen is így tett, amíg a pályán volt. Véleménye szerint ezért vált volna szükségessé a bizonyítási eljárás keretében a mérkőzésről készült felvétel lejátszása és megtekintése, azonban az erre irányuló indítványt az elsőfokú bíróság a téves jogi álláspontja miatt elutasította.

Kérte figyelembe venni, hogy védence pályán tartózkodásának időtartama alatt ugyan két gólt is kapott csapata, azonban nem az I. r. vádlott hibájára visszavezethetően és a „kívánt” eredmény nem is valósult meg, amíg le nem cserélték, így hiányzik az a többletmagatartás, amelynek szándékos megvalósítására lenne szükség a súlyosabban minősülő eset megállapításához. Hangsúlyozta, hogy az I.r. vádlott esetében egyetlen olyan tevőleges magatartás vagy mulasztás sem érhető tetten, amellyel az ítéletben megjelölt jogszabályok vagy szerződések rendelkezéseit megszegte volna.

A védő a munkaszerződéssel összefüggésben kifejtette, hogy az I. r. vádlott a jogtalan előny elfogadásában megnyilvánult hibás döntését nem a munkavégzésének helyén és nem is a munkavégzési ideje alatt hozta meg, ezért a munkaköri kötelezettségét sem szeghette meg. A fellebbezés indokolása arra is rámutatott, hogy az ítéleti tényállásban megjelölt törvényhelyek más rendelkezéseket tartalmaznak, mint az ott leírtak, így a vádhoz kötöttség elvére is figyelemmel ezek a törvényi hivatkozások nem képezhetik büntetőjogi felelősségrevonás alapját.

Az egyéb érdekelt 11 Versenyszabályzata és a sportról szóló törvény tekintetében is arra hivatkozott, hogy a vád tárgyát képző megállapodás nem a sporttevékenysége során született, továbbá megítélése szerint a köteleességszegő magatartás, így a fair play szabályainak megsértése sem vált bizonyítótá. Végezetül a nemzetközi versenyt szabályozó FIFA Fegyelmi Kódex vonatkozásában vitatta, hogy annak hatálya kiterjed két magyar csapat futballmérkőzésére.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a védence terhére rótt cselekménynek az 1978. évi IV. törvény 251. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő vesztegetés vétségének minősítését és ennek következtében az ellene indult eljárás elévülés miatt történő megszüntetését, továbbá a büntetőjogi felelősség megállapításának hiánya következtében a vagyoneklobzás mellőzését indítványozta.

A II.r. vádlott védője a fellebbezés írásban benyújtott indokolásában az elsőfokú ítélet rendelkező részének, majd tényállásának felidézését követően kijelentette, hogy a törvényszék által megállapított tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pontjában foglalt okokból részben megalapozatlan, ezért annak kiegészítése, helyesbítése és eltérő tényállás megállapítása szükséges.

Védence vallomásainak tartalmi összefoglalását követően hosszasan részletezte, hogy a vádbeli időszakban a II. r. vádlott milyen kapcsolatban állt csapattársaival, amit saját maga jó munkakapcsolatként jellemzett, azonban tagadta a baráti viszonyt, azt a „felületes” jelzővel illette. A felületes viszony arra volt visszavezethető, hogy abban az időszakban az edzésekre Balatonlelléről járt Siófokra, míg a mérkőzések után mindig Budapestre ment a feleségéhez. Megítélése szerint mindez azért bír jelentőséggel, mert a rá nézve terhelő vallomást tett egykori csapattársait az inkriminált eset előtt csak pár hónapja ismerte meg, így nem került velük olyan bizalmi viszonyba, ami a vád tárgyává tett cselekményben való részvételét indokolta volna. A védelem szerint a csapattársak szemszögéből védence csak egy név volt, akire hivatkozva további pénzt vehettek át a megbízójuktól, amely pénzüsszeget szétosztottak egymás között.

A védő érvelése szerint a II.r. vádlott akaratán kívül volt részese a lakásban történt vádbeli beszélgetésnek, aminek tárgyáról kizárólag ott és akkor értesült, a pénzt azonnal vissza is utasította,

azt sem akkor, sem később nem vette át. Az elsőfokú ítélet ezzel ellentétes megállapítása véleménye szerint iratellenes, amit I. r. vádlott, 1. számú tanú és 2. számú tanú vallomásain keresztül mutatott be.

Az I. r. vádlott esetében kiemelte, hogy az I.r. vádlott 2011. december 16-án felvett vallomásában valóban úgy nyilatkozott, hogy mindenki a pénzből mindenki a kezében tartotta a saját részét, így védenca is, azonban ezt a közel négy évvel később tett írásbeli vallomásában úgy pontosította, hogy a II. r. vádlott a kezében tartott pénzt nem vitte el. 1 számú tanú tekintetében szintén arra hívta fel a figyelmet, hogy a 2011. november 23-án tett gyanúsítottai vallomásában ugyan kijelentette, hogy védenca a pénzt átvette és a mérkőzés manipulálásában is részt vett, azonban a szintén majdnem négy évvel később benyújtott írásbeli vallomásában már nem említette meg a II. r. vádlottat, mint aki a készpénzt átvette. Végezetül a 2. számú tanú vallomásáról a védő előadta, hogy nevezett állítása szerint a 10.000,- eurót az I. r. vádlott adta át II. r. vádlottnak, azonban ezt még az I.r. vádlott sem mondta, ráadásul a pénz átvételének helyéről mind az I. r. vádlott, mind a 2. számú tanú vallomásától eltérően nyilatkozott. A védelem meglátása szerint az is a II.r. vádlott bűnösségének megállapíthatósága ellen szól, hogy a „bundatérkép”-ként hivatkozott bizonyítékon nem szerepel a neve.

A II.r. vádlott védője is vitatta az elsőfokú bíróság köteleességszegés megvalósulásával kapcsolatos jogi álláspontját. E tárgykörben kérte figyelembe venni, hogy sem a vádirati tényállás, sem az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás nem tartalmazza a köteleességszegés tartalmi leírását. Megítélése szerint védenca a sportszakmai köteleességeket kizárólag a pályán nyújtott teljesítményével szeghette volna meg, azonban az elsőfokú bíróság a köteleességszegés megállapíthatóságát függetlenítette a pályán történtektől. A védő szerint azonban csak a pályán nyújtott teljesítmény alapján lehet eldönteni, hogy az adott játékos valóban megszegte-e köteleességét.

Véleménye szerint tehát nem állapítható meg kétséget kizáró bizonyossággal, hogy védenca az ajánlatot elfogadta, a pénzt megkapta, továbbá, hogy szerződésben vállalt vagy jogszabályban előírt köteleességét megszegte.

Mindezekre tekintettel elsődleges indítványa arra irányult, hogy a másodfokú bíróság a II.r. vádlott cselekményét az 1978. évi IV. törvény 251. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő vesztegetés vétségének minősítse és őt az ellene emelt vád alól mentse fel, másodlagosan az elkövetéskor hatályban volt 1978. évi IV. törvény 33. § (1) bekezdés b) pontjára figyelemmel az eljárást elévülés miatt való megszüntetését, míg harmadlagosan az 1978. évi IV. törvény 251. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés I. fordulata szerint minősülő vesztegetés büntette miatt emelt vád alól védenca felmentését kérte. Végezetül rámutatott arra, hogy az általa kifejtettek szerint védenca nem szerzett vagyoni előnyt, így a vagyoneklokozás alkalmazására nincs törvényi lehetősége.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.121/2020/2. számú átiratában a bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint a törvényszék a megismételt eljárása során az eljárásjogi szabályokat betartva ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a tényállás mentes a megalapozatlansági okoktól, így az felülbírálatra alkalmas. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét is teljesítette és a vádlottak bűnösségére is helytállóan vont következtetést. A vádhatóság érvelése

szerint a vád tárgyává tett cselekmények minősítése is törvényes, így nem alapos a védelemnek a cselekmények enyhébb minősítése okán a büntethetőség elévülése miatt az eljárás megszüntetésére tett indítványa.

A fellebbviteli főügyészség szerint a kiszabott pénzbüntetés mindkét vádlott esetében igazodik a cselekmény tárgyi súlyához, továbbá a belső arányosságnak is megfelel, így a büntetések enyhítése ellenkezne a büntetési célokkal. Utalt arra is, hogy a vagyonekbevétele alkalmazása a törvény kötelező rendelkezésén alapul.

A nyilvános ülésen a védők és az ügyészség képviselője fenntartották az írásban kifejtett érveiket, azokat tartalmilag megismételték.

A vádlottak a nyilvános ülésen az utolsó szó jogán nem kívántak felszólalni.

A bejelentett fellebbezések nem alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla a perorvoslatok alapján eljárva a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Törvényszék ítéletét, továbbá az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált, melynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság - a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2017. július 14. napján kihirdetett 5.Bf.105/2017/37. számú ítélete következtében - az I.r. és II.r. vádlott tekintetében megismételt eljárása során a Be. 632-634. §-ában szabályozott perrendi szabályokat megtartotta, a bizonyítást teljeskörűen lefolytatta.

A vádlottak nyomozati szakban tett, valamint írásban benyújtott vallomásait, az elsőfokú ítéletben megjelölt és az eljárás korábbi szakaszában terhelteként részt vett személyek vallomásait, valamint a releváns okirati bizonyítékokat is a bizonyítás anyagává tette. A törvényszék hibamentes jogi érvekkel mutatta be a korábban tett terhelti vallomásoknak a megismételt eljárásban történt felhasználhatóságának jogszerűségét, az elsőfokú bíróság erre vonatkozó eljárását a fellebbezések indokolása sem támadta. Az elsőfokú bíróság e tárgykörben idézte a Be. 177. § (5) bekezdését, amelynek második mondatát az ítéltábla a törvényszövegnek megfelelően a következők szerint pontosítja: „Ebben az esetben a tanú korábban terhelteként tett vallomása akkor is felhasználható, ha a tanú a vallomástételt megtagadja.”.

A beszerzett bizonyítékokat a Be. 167. § (4) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, majd a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában előírtaknak megfelelően minden részletre kiterjedően megindokolta, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, indokolási kötelezettségének eleget tett, a mérlegelési tevékenységéről és annak eredményéről kellő alaposággal számot adott.

Az elsőfokú bíróság indokolásának érdemi részében ésszerű és logikus indokát adta annak, hogy a II.r. vádlott tagadását miért nem fogadta el az I.r. vádlott, 1. és 2. számú tanúk vallomására tekintettel, továbbá annak is ésszerű magyarázatát adta, hogy a büntetőjogi főkérdés és a cselekmények minősítése tekintetében miért nem bírt jelentőséggel annak tisztázása, hogy a jogtalan előny kitől származott és azt a vádlottak milyen körülmények között osztották el egymás között, kizárólag az a tény volt releváns, hogy a több ezer eurót ténylegesen megkapták.

A bizonyítékok értékelése során logikai hibát nem vétett és a beszerzett bizonyítékokból iratellenes, vagy az adott bizonyíték kereteit meghaladó következtetéseket sem vont le.

A törvényszék mérlegelési tevékenysége a másodfokú bíróság számára minden elemében meggyőző volt, így a II.r. vádlott védőjének az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadó, egyben bizonyítottság hiányában felmentést célzó fellebbezése a Be. 593. § (2) bekezdésében szabályozott bizonyítékok felülmérlegelésének törvényi tilalma folytán eredményre nem vezethetett.

Az eljárás előzményi adataira vonatkozólag az ítélet tábla annyiban pontosítja, illetve kiegészíti az elsőfokú bíróság ítéletének 2. oldalát, hogy az indokolás második bekezdésében az ítélet ügyszáma helyesen 12.B.1079/2013/108. továbbá rögzíti, hogy a korábbi elsőfokú eljárásban a jelen eljárás vádlottjaival szemben a büntetőeljárás megszüntetésére a vád tárgyává tett cselekményük eltérő minősítéséből adódó büntethetőséget megszüntető ok - elévülés - megállapítása miatt került sor. A másodfokú bíróság az előzményi adatok között azt is szükségesnek tartja feltüntetni, hogy a megismételt eljárás eredményeként meghozott elsőfokú ítélet tényállásában az I.r. és II.r. vádlotton kívül név szerint megjelölt személyek büntetőjogi felelősségének elbírálása a korábbi eljárásban már jogerősen megtörtént.

Az elsőfokú bíróság helyes tényállást állapított meg, azonban az I.r. vádlott védője alappal kifogásolta, hogy a törvényszék ítéletének tényállásában a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvényből idézett törvényszöveg és törvényhely nem felel meg teljes mértékben az elkövetéskor hatályban volt törvényi rendelkezéseknek, ezért a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú ítélet 5. oldalának hatodik bekezdését az alábbiak szerint pontosítja.

Megszegték a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (továbbiakban Mt.) 3. § (1), (2), (3) és (5) bekezdésében, valamint a 4. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakat, amely szerint a jogok gyakorlása és a kötelezettségek teljesítése során a munkáltató és a munkavállaló a jóhiszeműség és a tisztesség követelményeinek megfelelően, kölcsönösen együttműködve kötelesek eljárni. A munkáltató a munkavállalót köteles minden olyan tényről, körülményről, illetőleg ennek változásáról tájékoztatni, amely a jogok gyakorlása és a kötelezettségek teljesítése szempontjából jelentős. A jogok gyakorlása és a kötelezettségek teljesítése során mindez megfelelően irányadó a munkavállaló tekintetében is. A munkavállaló a munkaviszony fennállása alatt nem tanúsíthat olyan magatartást, amellyel munkáltatója jogos gazdasági érdekeit veszélyeztetné. A törvényben meghatározott jogokat és kötelezettségeket rendeltetésüknek megfelelően kell gyakorolni, illetőleg teljesíteni. A jog gyakorlása különösen akkor nem rendeltetésszerű, ha az mások jogos érdekének csorbítására, érdekérvényesítési lehetőségének korlátozására irányul, vagy erre vezet.

Az I.r. vádlott védőjének hivatkozása miatt a fenti korrekcióval összefüggésben az ítélet tábla kiemeli, hogy a vádelv szabályait magában foglaló Be. 6. § (1), (2) és (3) bekezdése értelmében a bíróság kötve van a vádhoz, vagyis kizárólag arról a cselekményről kell döntenie, amely miatt vádat emeltek és annak a személynek a büntetőjogi felelősségéről, aki ellen vádat emeltek. A vádelv szerint a vád tárgyává tett tények köre szabja meg a bíróságnak azt a köteletségét, hogy kimerítse a vádat anélkül, hogy azon túlterjeszkedne.

A vádelv következménye tehát a tettazonosság követelménye, amely szerint a bíróságnak csak arról a tényállásról kell döntenie, ami a vád tárgyát képezi, azt egyrészt ki kell mérítenie, másrészt nem terjeszkedhet túl azon.

Az ítélet tábla tehát a vádelv szabályainak megsértése nélkül pontosíthatta a tényállásban megjelölt és nem szó szerint idézett törvényszöveget az elkövetéskor hatályban volt törvényi előírásoknak megfelelően, a védelem ezzel ellentétes álláspontját nem fogadta el.

Az így helyesbített tényállás alapján az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott és mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

A megalapozott tényállásból a törvényszék okszerűen vont következtetést az I.r. és II.r. vádlott bűnösségére és a cselekményük minősítése is megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

Az elsőfokú bíróság példászerű indokát adta a vádlottak terhére rótt közélet tisztasága elleni bűncselekmény minden egyes törvényi tényállási eleme megvalósulásának, továbbá arra a speciális jogi helyzetre is helyesen mutatott rá, hogy jelen esetben a kötelességszegés - mint minősítő körülmény - előbb valósult meg, mint az alapesetként szabályozott jogtalan előny ígéretének elfogadása.

A törvényszék részletes jogi indokolása minden részében helytálló, továbbá az általa leírtak teljessége miatt a kiegészítése sem szükséges, azonban a védői fellebbezések indokolásában kifejtettek miatt az ítélet tábla hangsúlyozza, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a kötelességszegő magatartás már a futballmérkőzés megkezdése előtt megvalósult, ugyanis a vádlottak a munkáltatójuk érdekei elé helyezték a saját, jogtalan haszonszerzésre irányuló szempontjaikat, amely magatartásukkal munkáltatójuk jogos gazdasági érdekeit veszélyeztették, így a védelem által visszatérően emlegetett pályán nyújtott sportolói teljesítmény - amint azt a törvényszék is megállapította - a büntetőügy érdemi megítélése szempontjából nem bírt jelentőséggel.

Az I.r. vádlott védőjének érvelése szerint a védence által aláírt munkaszerződésben foglaltakra tekintettel I. r. vádlott a munkaidején és a munkavégzési helyén kívül nem is szeghette meg a munkavállalói kötelezettségét, azonban a védelem figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy a bűncselekmény jellegéből adódóan a vádlottak nem a munkaszerződésben megjelölt munkahelyen és munkavégzés közben valósították meg az inkriminált cselekményt, ellenben a munkaviszonyukkal szoros összefüggésben.

A munkaviszony olyan bizalmi jellegű kapcsolat, amelyet - mint jelen esetben is - érinthet a munkavállaló munkaidején és helyén kívüli magatartása is, azaz a munkavállaló semmilyen körülmények között nem tanúsíthat olyan magatartást, amely közvetlenül és ténylegesen alkalmas munkáltatója jóhírnevének, jogos gazdasági érdekének, továbbá munkaviszonya céljának veszélyeztetésére, így a bűncselekmény megállapíthatósága szempontjából a munkavégzés munkaszerződésben kikötött helye és ideje szintén irreleváns volt.

A másodfokú bíróság észlelte, hogy a törvényszék az ítélete jogi indokolásában ugyancsak nem az elkövetéskor hatályban volt törvényszöveget rögzítette, ezért az ítélet tábla az elsőfokú ítélet 13. oldalának ötödik, hatodik és hetedik bekezdése helyett az alábbiakat tünteti fel.

Az Mt. 3. § (1) bekezdése értelmében a jogok gyakorlása és a kötelezettségek teljesítése során a munkáltató (...) és a munkavállaló a jóhiszeműség és a tisztesség követelményeinek megfelelően, kölcsönösen együttműködve kötelesek eljárni.

Az Mt. 3. § (2) bekezdése előírja, hogy munkáltató a munkavállalót (...) köteles minden olyan tényről, körülményről, illetőleg ennek változásáról tájékoztatni, amely a jogok gyakorlása és a kötelezettségek teljesítése szempontjából jelentős.

Az Mt. 3. § (3) bekezdése szerint a (2) bekezdésben foglalt rendelkezés a jogok gyakorlása és a kötelezettségek teljesítése során megfelelően irányadó a munkavállaló (...) tekintetében is.

Az Mt. 3. § (5) bekezdése kimondja, hogy a munkavállaló a munkaviszony fennállás alatt nem tanúsíthat olyan magatartást, amellyel munkáltatója jogos gazdasági érdekeit veszélyeztetné.

Az Mt. 4. § (1) bekezdése szerint az e törvényben meghatározott jogokat és kötelezettségeket rendeltetésüknek megfelelően kell gyakorolni, illetőleg teljesíteni.

Az Mt. 4. § (2) bekezdése értelmében a jog gyakorlása különösen akkor nem rendeltetésszerű, ha az mások jogos érdekének csorbítására, érdekérvényesítési lehetőségének korlátozására (...) irányul, vagy erre vezet.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a bűncselekményt a vádlottak önállóan, tettesként valósították meg, azonban annak törvényhelyét elmulasztotta feltüntetni, ezért azt az ítélet tábla az 1978. évi IV. törvény 20. § (1) bekezdésére utalással pótolja.

A joghátrány megválasztása körében a törvényszék hiánytalanul és a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlottak terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket.

Az enyhítő és súlyosító körülményeket mindkét vádlott tekintetében megfelelően értékelte, amikor úgy ítélte meg, hogy velük szemben - különös tekintettel a terhükre nem róható igen jelentős időmúlásra - pénzbüntetés kiszabása is elegendő, de egyben indokolt is a büntetési célok elérése érdekében. Az elsőfokú bíróság a pénzbüntetésre ítélessel kapcsolatban helyesen utalt az úgynevezett enyhítő szakaszra, azonban annak törvényhelyét hiányosan jelölte meg, ezért azt a másodfokú bíróság az elkövetéskor hatályban volt 1978. évi IV. törvény 87. § (2) bekezdés d) pontjára pontosítja.

Az elsőfokú ítéletben meghatározott napi tételek száma arányban áll az I.r. és II.r. vádlott személyében és cselekményében megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel, míg az egy napi tétel összege igazodik az iratok alapján megállapítható vagyoni helyzetükhöz.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletnek a pénzbüntetés törvényhelyére vonatkozó megjelöléseit kizárólag azzal egészíti ki, hogy a szabadságvesztésre való átváltoztatásra vonatkozó rendelkezés az elkövetéskor hatályban volt 1978. évi IV. törvény 52. §-án alapul.

A tényállás pontosan tartalmazza, hogy a vádlottak a cselekmény következtében mekkora összegű jogtalan előnyt szereztek meg, így az elsőfokú bíróság a megfelelő törvényhelyre hivatkozással akkor is jogszerűen járt el, amikor ezen összeg erejéig mindkét vádlottal szemben vagyonekobzást rendelt el.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 599. § (1) bekezdése alapján megtartott nyilvános ülésen, a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2020. év szeptember hó 29. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Patassy Bence s.k.
előadó bíró

. Mató Ágnes s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 10.B.1126/2017/46. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.55/2020/16. számú végzése által az I. r. és a II. r. vádlottak vonatkozásában 2020. év szeptember hó 29. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2020. év szeptember hó 29. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tiszttviselő